

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Adam Tomczyński (sprawozdawca)

Ławnik SN Arkadiusz Sopata

Protokolant Karolina Majewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2021 r. w Izbie Dyscyplinarnej
zażalenia sędziego Sądu Okręgowego w E. M. O.

na zarządzenie Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym
w (...) z dnia 3 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt ASDz (...)

o uznaniu zażalenia Ministra Sprawiedliwości na postanowienie Zastępcy
Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) z 16 marca 2018 r. o
odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego za sprzeciw w rozumieniu
przepisu art. 144 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w aktualnym
brzmieniu

na podstawie art. 430 § 1 kodeksu postępowania karnego

1. pozostawia zażalenie bez rozpoznania
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postępowanie przed Sądem Najwyższym zostało zainicjowane zażaleniem
złożonym przez sędziego M. O. na zarządzenie Prezesa Sądu Dyscyplinarnego
przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 3 września 2019 roku. W zarządzeniu, tym
powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2019 roku
sygn. II DSS 3/19, Prezes Sądu przekazał sprawę dyscyplinarną sędziego M. O. do
Rzecznika Dyscyplinarnego celem kontynuacji postępowania dyscyplinarnego.

Orzeczenie to zaskarżył sędzia M. O., wskazując na wiele okoliczności i podkreślając możliwość zaskarżenia takiego orzeczenia na podstawie art. 429 § 2 k.p.k., art. 466 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności zobowiązany był do ustalenia, czy na tego rodzaju zarządzenie Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przysługuje środek odwoławczy. Wskazane przez skarżącego przepisy dotyczą odmowy przyjęcia środka odwoławczego, podstaw odwoławczych oraz odpowiedniego stosowania do postanowień przepisów o zaskarżaniu zarządzeń. Z żadnego z tych przepisów nie wynika prawo do zaskarżenia orzeczenia w sytuacji, gdy postępowanie w tym przypadku postępowanie dyscyplinarne toczony jest w dalszym ciągu. Zgodnie z art. 459 k.p.k. zażalenie przysługuje na postanowienie Sądu zamykające drogę do wydania wyroku oraz w sytuacjach, gdy prawo do zażalenia wprowadza sam przepis szczególny. Dotyczy to m.in. zażaleń na postanowienia dotyczące środka zabezpieczającego. Zarządzenie Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przekazujące sprawę Rzecznikowi do dalszego procedowania nie spełnia kryteriów wymienionych w art. 459 § 1 k.p.k., bowiem nie jest to decyzja zamykająca drogę do wydania wyroku, a brak jest przepisu szczególnego umożliwiającego takie zaskarżenie. Co więcej, cała konstrukcja nowo wprowadzonego środka zażalenia w postaci sprzeciwu, wskazuje na to, że celem wprowadzenia tej regulacji było prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w dalszym ciągu w przypadku złożonego przez Ministra Sprawiedliwości sprzeciwu. W takiej sytuacji, rozumowanie dopuszczające zaskarżenie zarządzenia zażaleniem stałoby w rażącej sprzeczności z wykładnią teleologiczną oraz wykładnią gramatyczną, ponieważ przepis wyraźnie mówi o prowadzeniu sprawy (dyscyplinarnej) w dalszym ciągu. Inne kwestie związane z interpretacją innych przepisów, rozróżnienie między sprzeciwem a zażaleniem zostały zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2019 roku.